

Arrest

nr. 261 433 van 30 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart in 1988 geboren te zijn en de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Verzoekster verklaart in 1985 geboren te zijn en eveneens de Venezolaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partijen dienen op 8 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden elk afzonderlijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 september 2020 gehoord.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 maart 2021 ten aanzien van elke verzoekende partij afzonderlijk een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen. Dit eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op (...) 1988 geboren in Maracaibo in de deelstaat Zulia. Tot 2013 woonde u bij uw ouders in Maracaibo. U hebt een broer, die in Argentinië woont en een zus in de Dominicaanse Republiek. U hebt een kind van tien jaar uit een eerdere relatie. Ze verblijft samen met haar moeder in Colombia.

U hebt een universitair diploma pedagogie en leermoeilijkheden en u werkte sinds september 2011 als pedagoog in een staatsschool tot de dag van uw vertrek uit Venezuela in 2016. U werd echter niet betaald. Om een betaalde baan in het onderwijs te kunnen krijgen, moest u ook politiek actief worden. Op 29 april 2013 sloot u zich om die redenen aan bij de regerende partij, PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela). Sinds die dag werkte u op ‘sociale programma’s, Missie Robinson en Missie Ribas. Voor de Robinsonmissie leerde u mensen lezen en schrijven. Voor de Ribasmissie gaf u Engelse les en lessen over de ideologie van de PSUV aan leerkrachten. U moest ook mensen overtuigen om deel te nemen aan pro-overheidsbetogingen als reactie op de demonstraties tegen het regime. Voor de Ribasmissie was u eveneens betrokken bij de parlementsverkiezingen van 2015. Daarvoor werkte u samen met Willy Casanova en Jean Carlos Martinez. U ronselde stemmen voor Willy Casanova. Daarnaast was u woordvoerder in de gemeenteraad sinds 2013 of 2014. In 2015 of 2016 sloot u zich aan bij de UBCH (Unidades de Batalla Bolívar- Chávez) omdat u verantwoordelijke wilde worden voor de verdeling van de CLAP-boxen waarin voedsel uitgereikt wordt.

Het laatste jaar voor uw vertrek was u het steeds vaker oneens met het beleid van de partij. U ging niet langer naar vergaderingen of betogingen. Andere partijleden verdachten u ervan geen aanhanger meer te zijn van de regering, maar u reageerde daarop door hen uit te dagen te bewijzen dat uw werk niet getrouw was. U verliet Venezuela omdat u het niet meer eens was met het gevoerde beleid.

Op 14 oktober 2016 reisde u naar de Dominicaanse Republiek. Na uw vertrek hoorde u via anderen dat uw vroegere medepartijleden u beschuldigden van verraad. Ze zeiden dat ze u gevangen zouden nemen of doden. U reageerde hier niet op. Ook zou iemand tijdens een vergadering in de gemeente tegen uw moeder hebben gezegd hebben dat u een dief en een verrader was.

In de Dominicaanse Republiek leerde u uw partner G.E.M.Q. (O.V. [...]; CGVS [...]) kennen. Vanuit de Dominicaanse Republiek kochten jullie in maart 2018 samen een huis in Valencia in de Venezolaanse deelstaat Carabobo, van waar uw partner afkomstig is.

Jullie keerden samen terug naar Venezuela op 25 januari 2019. Twee dagen later ging u op bezoek bij uw ouders in Maracaibo. In de twee weken dat u bij hen verbleef, kwam u twee keer op straat om inkopen te doen. U werd uitgescholden voor verrader, maar u besteedde er geen aandacht aan.

Half februari 2019 keerde u terug vanuit Maracaibo naar Valencia. Jullie wilden er trouwen op 27 februari 2019. Die ochtend kwamen twee personen van de Guardia Nacional een oproeping op uw naam afleveren. U moest zich de volgende dag aanmelden, maar hebt dat niet gedaan. Op 28 februari 2019, rond vier uur in de namiddag, kwamen er opnieuw leden van de Guardia Nacional met een convocatie. U kocht hen om met duizend dollar en vroeg hen of ze u dan met rust zouden laten. Ze zeiden dat ze niets konden garanderen. Diezelfde dag nog verhuisde u naar het huis van uw schoonmoeder. Van daaruit regelde u uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek. U verliet Venezuela op 7 maart 2019, maar mocht de Dominicaanse Republiek niet binnen om administratieve redenen. U werd teruggestuurd naar Venezuela. Een week later, op 14 maart 2019, verliet u Venezuela opnieuw. Deze keer mocht u de Dominicaanse Republiek wel in. Uw partner volgde u op 30 maart 2019. Enkele weken of een maand na uw vertrek kwamen er opnieuw leden van de Guardia Nacional naar uw huis. Ze vroegen uw buurvrouw waar u en uw partner waren.

Daarnaast haalt u aan dat u in Venezuela scheef bekeken werd door aanhangers van de oppositie.

Uw partner reisde als eerste vanuit de Dominicaanse Republiek naar België. Ze kwam aan op 2 augustus 2019 en vroeg op 8 augustus 2019 om internationale bescherming. U volgde haar op 24 oktober 2019. U kwam op 25 oktober 2019 aan op de luchthaven van Zaventem in België. U werd opgesloten in het transitcentrum Caricole, gezien u over een terugkeerticket beschikte voor 5 november 2019, waaruit een intentie van een verblijf van twaalf dagen bleek, terwijl u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 oktober 2019, waaruit bleek dat u een langdurig verblijf beoogde. Op 7 november 2019 werd u in vrijheid gesteld.

Samen met uw huidige partner hebt u een zontje, N.D.J.M.Q., dat op (...) 2020 in Sankt Vith (België) geboren is.

Ter ondersteuning van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw partner volgende documenten neer: uw paspoort, haar paspoort, uw huwelijksakte, documenten over de aankoop en de geplande verbouwing van uw huis, documenten over uw werk, documenten over uw betrokkenheid bij de verdeling van CLAP-boxen, documenten over uw betrokkenheid bij de Robinsonmissie, documenten over uw betrokkenheid bij de Ribas-missie, foto's van de personen met wie u samenwerkte, een artikel

van BBC Mundo, een artikel van El Clarin, een artikel van Venezuela Al Dia, informatie over de Guardia Nacional, foto's van uw sapkraam in de Dominicaanse Republiek, reisdocumenten, een kieslijst, een kaart van Maracaibo van de parochie waar u werkte, twee convocaties en twittercommunicatie met Willy Casanova, de Belgische geboorteakte van uw zoon, een correctie bij de vragenlijst van het CGVS die uw partner liet invullen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de Guardia Nacional of door de mensen van de gemeente of door de overheidsgezinde studenten.

Voor uw minderjarige zoon vreest u dat hij zonder zijn vader, u, zal moeten opgroeien omwille van de problemen die u zelf vreest. Uw partner vreest daarnaast dat uw zoon honger zou lijden in Venezuela.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart dat u politiek actief was sinds 29 april 2013. Het laatste jaar voor uw vertrek was u het echter steeds vaker oneens met het beleid van de partij (CGVS xxx, p. 10). Andere partijleden twijfelden wel eens aan uw engagement en stelden vragen. U reageerde daarop door hen uit te dagen te bewijzen dat uw werk niet getrouw was (CGVS xxx, p. 15). Verder kende u geen problemen voor uw eerste vertrek uit Venezuela (CGVS xxx, p. 10, p. 15). De argwanende vragen van uw partijgenoten zijn echter verre van zwaarwichtig genoeg om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade. Hieruit kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde afgeleid worden.

U verklaart wel dat u nadien geviseerd werd omwille van uw vertrek uit Venezuela in oktober 2016 (CGVS xxx, p. 10, p. 18). U maakt dit echter niet aannemelijk. Om te beginnen gebruikte u bij uw uitreis in oktober 2016 uw eigen paspoort, zo blijkt uit de stempels (groene map xxx, document 1). U kende geen problemen bij het verlaten van Venezuela (CGVS xxx, p. 18). Dat wijst erop dat u niet in de negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.

U verklaart wel dat u in de Dominicaanse Republiek via anderen hoorde dat uw partijgenoten u een verrader vonden. Ze zeiden dat ze u gevangen zouden nemen of doden (CGVS xxx, p. 18). Ook zou iemand tijdens een vergadering in de gemeente tegen uw moeder hebben gezegd hebben dat u een dief en een verrader was (CGVS xxx, p. 19). U verklaart nog dat u nooit rechtstreeks door deze personen gecontacteerd werd (CGVS xxx, p. 19). U nam deze opmerkingen niet ernstig (CGVS xxx, p. 19), wat ook bevestigd wordt door uw vrijwillige terugkeer naar Venezuela in januari 2019 (CGVS xxx, p. 19). Al deze elementen tonen aan dat de opmerkingen van uw vroegere partijgenoten onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade. Hieruit kan bijgevolg ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde afgeleid worden.

Bovendien blijkt dat u zonder problemen uit de Dominicaanse Republiek naar Venezuela terug kon keren. U gebruikte uw eigen paspoort (groene map xxx, document 1) en kende geen problemen bij uw aankomst op de luchthaven in Venezuela (CGVS xxx, p. 19), wat er eens te meer op wijst dat u niet geviseerd werd of wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

U verklaart wel dat u kort na uw terugkeer in Venezuela problemen kende in Maracaibo. Twee keer werd u op straat voor verrader uitgescholden. U reageerde niet op die woorden en verder gebeurde er niets (CGVS xxx, p. 10, p. 20). Uitgescholden worden is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade. Uit deze gebeurtenissen kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde afgeleid worden.

Voorts zou u problemen hebben gekend in Valencia (CGVS xxx, p. 10). Er kan echter niet zomaar geloof gehecht worden aan deze problemen. U verklaart dat er op de dag van uw huwelijk, 27 februari 2019, leden van de Guardia Nacional naar uw woning kwamen. Ze leverden een oproepingsbrief af. U moest zich de volgende dag aanmelden (CGVS xxx, p. 10). U en uw partner leggen hierover echter tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat u zich de volgende dag niet aanmeldde (CGVS xxx, p. 10), terwijl uw partner aanvankelijk stelde dat u zich aanmeldde en een korte verklaring aflegde (vragenlijst CGVS xxx, vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS corrigeert ze deze verklaring en stelt ze dat u zich niet meldde (CGVS xxx, p. 3, p. 11). Ze legt bovendien een geschreven verklaring

neer van dezelfde strekking. Dat uw partner, nadat ze de kans heeft gehad om met u te overleggen, haar verklaringen aanpast aan de uwe, zonder enige duiding daarbij (CGVS xxx, p. 3), volstaat niet om de tegenstrijdigheid volledig uit te klaren. De geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover wordt zo op de helling gezet.

Nog stelt uw partner dat, volgens de convocatie, u zich de volgende ochtend om 9u zou moeten aanmelden (CGVS xxx, p. 11). Uit het document dat u neerlegt blijkt echter dat u zich om 7u zou moeten aanmelden (groene map xxx, document 18). Deze tegenstrijdigheid tussen de verklaring en het document doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas, maar eveneens aan de bewijswaarde van uw documenten.

De leden van de Guardia Nacional zouden de volgende dag in de namiddag teruggekomen zijn. U verklaart dat u vroeg hoeveel het kostte om u met rust te laten, waarop ze tweeduizend dollar antwoordden. U had slechts duizend dollar en betaalde dat. Op uw vraag of ze u dan met rust zouden laten, zeiden ze dat ze niets konden garanderen (CGVS xxx, p. 10). Volgens uw partners initiële verklaringen werd u pas vrijgelaten na een betaling van duizend dollar en zeiden de leden van de Guardia Nacional echter 'je weet nooit wat er met jou kan gebeuren' (vragenlijst CGVS xxx, vraag 5). Deze tegenstrijdigheid klaren jullie niet uit wanneer er gevraagd wordt naar opmerkingen bij het gesprek van bij de DVZ (CGVS xxx, p. 3 & CGVS xxx, p. 3) en evenmin in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (groene map xxx, document 20 & groene map xxx, document 4).

Voorts staat op beide convocaties vermeld dat u zich moet aanmelden omwille van verraad van het vaderland, lekken van geheime informatie en opzegging van uw ambt (groene map xxx, document 18). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u informatie zou hebben vrijgegeven (CGVS xxx, p. 10 ev.; p. 20). Om uitleg gevraagd, zegt u dat het is omwille van het werk dat u deed voor de partij (CGVS xxx, p. 20). Erop gewezen dat dat geen geheime informatie is, zegt u dat zij het hebben opgesteld en geformuleerd. Opnieuw komt u niet verder dan dat het te maken heeft met uw politieke werk (CGVS xxx, p. 20). Dat antwoord klaart niet uit waarom u, volgens de documenten, beschuldigd zou worden van het lekken van geheime informatie, terwijl dit element nergens in uw relaas voorkomt. Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast. Ook de bewijswaarde van uw documenten vermindert nog als gevolg van deze tegenstrijdigheid. Beide convocaties hebben overigens ook hetzelfde volgnummer, terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat elke convocatie een uniek nummer zou hebben. Hierdoor vermindert de bewijswaarde van uw documenten nog verder.

U verklaart nog dat u zich niet meldde na de convocaties. Gevraagd waarom u de eerste keer niet op de convocatie inging, zegt u dat uw schoonmoeder u aanraade het niet te doen. Ze zei u door te gaan met de trouw (CGVS xxx, p. 20), wat niet uitklaart waarom u niet zou kunnen gaan, gezien de convocatie pas voor de dag erna was (CGVS xxx, p. 10). Uw partner verklaart nog dat u op dat moment zei dat het niet zo erg was (CGVS xxx, p. 11). Gevraagd waarom u niet inging op de tweede convocatie, zegt u zelf ook dat u niet dacht dat de situatie zo ernstig was (CGVS xxx, p. 20). Deze verklaringen zijn echter niet in lijn te brengen met uw uitgesproken vrees voor de Guardia Nacional en hun praktijken, waarbij ze de mensenrechten niet zouden respecteren, en uw latere uitspraak dat u de dood zou tegemoet gaan (CGVS xxx, p. 21). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven.

Bovendien blijkt dat u op 7 maart 2019 en opnieuw op 14 maart 2019 legaal, gebruik makend van uw eigen paspoort, uw geboorteland verliet. Op 7 maart 2019 mocht u de Dominicaanse Republiek niet in, maar uit uw verklaringen blijkt dat dat om administratieve redenen aan de kant van de Dominicaanse Republiek was (CGVS xxx, p. 10). Geen van deze keren ondervond u enig probleem bij vertrek uit of aankomst in Venezuela (CGVS xxx, p. 21). Uit de verklaringen van uw partner blijkt wel dat u smeergeld betaalde (CGVS xxx, p. 12), maar uit de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nog dat het in Dominicaanse Republiek was dat u betaalde (groene map xxx, document 4) en niet bij uitreis uit Venezuela. Deze vlotte en legale reizen wijzen er eens te meer op dat de door u ingeroepen problemen met de Venezolaanse overheid niet geloofwaardig zijn.

U verklaart nog dat men na uw vertrek één keer bij uw buurvrouw is komen vragen waar jullie waren (CGVS xxx, p. 21). Er kan echter ook geen geloof gehecht worden aan deze verklaring. Om te beginnen vloeit dit element voort uit bovenstaande problemen, die niet geloofwaardig zijn. Bovendien haalt u dit element niet spontaan aan wanneer u gevraagd wordt uw problemen uiteen te zetten (CGVS xxx, p. 10). Pas wanneer u gevraagd wordt naar problemen na uw vertrek, vermeldt u dit (CGVS xxx, p. 21). Ook dat tast de geloofwaardigheid aan. Nog leggen jullie geen coherente verklaringen af over wanneer deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan, hoewel jullie beiden verklaren dat ze één keer zijn gekomen (CGVS xxx, p. 21 en CGVS xxx, p. 12). U zegt eerst dat het ongeveer een maand na uw vertrek was ((CGVS xxx, p. 22), wat half april zou zijn geweest, om vlak erna te zeggen dat het rond de datum van uw partners vertrek was (CGVS xxx, p. 22), wat eind maart zou geweest zijn (CGVS xxx, p. 12). Uw vrouw verklaart dan weer dat het ongeveer een maand na haar vertrek was dat ze langskwamen (CGVS xxx, p. 12), wat eind april geweest zou zijn. Ook deze inconsistenties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Bovendien blijkt dat u noch uw partner een verzoek om internationale bescherming indienden in de Dominicaanse Republiek (verklaring DVZ xxx, punt 22 & verklaring DVZ xxx, punt 22). Indien u werkelijk een nood had aan internationale bescherming ten opzichte van Venezuela, kan evenwel verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indiende na aankomst in een ander land. Dat u dat niet doet en vervolgens maandenlang in de Dominicaanse Republiek blijft (verklaring DVZ xxx, punt 31 & verklaring DVZ xxx, punt 31), relativeert uw nood aan internationale bescherming opnieuw in grote mate.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (cfr. supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

U haalt daarnaast aan dat u ook de overheidsgezinde studenten vreest (CGVS xxx, p. 22). Om verduidelijking gevraagd, stelt u dat u hen vreest omdat het volwassenen zijn en radicale overheidsaanhangers (CGVS xxx, p. 23). Uw bewering is echter louter hypothetisch. Ze is niet gestoeld op enige concrete indicatie of gebeurtenis. U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u ingeval van terugkeer zwaarwichtige problemen met overheidsgezinde studenten zou moeten vrezen.

Voor uw minderjarige zoon vreest u dat hij zonder zijn vader, u, zal moeten opgroeien omwille van u de problemen die u zelf vreest (CGVS xxx, p. 23). Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt u ook deze vrees niet aannemelijk.

Daarnaast haalt u aan dat u in Venezuela scheef bekeken en gediscrimineerd werd door aanhangers van de oppositie (CGVS xxx, p. 23). Noch scheef bekeken worden noch gediscrimineerd worden is echter zwaarwichtig genoeg om te spreken van vervolging of van ernstige schade. Bijgevolg kan ook uit deze uitspraak geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in staat was een huis te kopen (CGVS xxx, p. 4), dat u geld had gespaard om het te verbouwen (CGVS xxx, p. 10), dat u geld verdiende met uw werk (CGVS xxx, p. 7) en steun kreeg van uw ouders (CGVS xxx, p. 7). Naast de bovenstaande problemen haalt u geen andere problemen aan, ook niet wanneer u er naar gevraagd wordt (CGVS xxx, p. 15). Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarnaast dat ze in het verleden werkte (CGVS xxx, p. 7), dat ze haar moeder hielp op financieel vlak (CGVS xxx, p. 8). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie bij terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen. Uw partners vrees dat jullie zoontje honger zou lijden ingeval van terugkeer naar Venezuela (CGVS xxx, p.19), maakt ze dan ook niet concreet aannemelijk.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u en uw partner neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten ondersteunen jullie verklaringen over jullie identiteit, nationaliteit en reizen. Geen van deze elementen staat hier ter discussie. Jullie huwelijksakte bevestigt dat jullie getrouwd zijn. Ook dat wordt niet betwist. Daarnaast legt u documenten neer over uw werk (groene map, document 4) en over uw politieke activiteiten (groene map documenten 3, 5 t.e.m. 8, 16, 17). Deze elementen worden niet betwist. Deze documenten bieden evenwel geen steun voor uw beweerde problemen en de vrees die u daaraan verbindt. De documenten en foto's van uw huis ondersteunen jullie verklaringen over de aankoop van dit huis en de plannen voor de verbouwing. Deze staan niet ter discussie. De foto's van de personen met wie u in het verleden samenwerkte kunnen, net als de twitterberichten, hoogstens deze samenwerking aantonen. Ze bieden geen steun voor uw bewering uw vroegere partijgenoten te moeten vrezen. De artikelen die u neerlegt hebben geen betrekking op uw persoon (CGVS xxx, p. 8-9) en bieden bijgevolg geen steun voor uw verklaring dat u uw eigen overheid en partijgenoten zou moeten vrezen. De foto's van uw sapkraam in de Dominicaanse Republiek ondersteunen uw verklaringen over uw werk daar. Die staan niet ter discussie. De kopieën van de reisdocumenten ondersteunen uw verklaringen over uw reis. Ook deze worden niet betwist. De Belgische geboorteakte van uw zoon ondersteunt jullie verklaringen hierover, die niet ter discussie staan.

De opmerkingen die jullie maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud werpen evenmin een ander licht op bovenstaande vaststellingen. U verduidelijkt enkel een bepaald aspect van uw werk voor de Ribasmissie. Dat heeft geen betrekking op de argumentatie van deze beslissing. Uw partner verduidelijkt in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud opnieuw dat u géén verklaring aflegde bij de Guardia Nacional. Hierboven werd reeds uitgelegd waarom deze post factum verklaring niet volstaat om de aangehaalde tegenstrijdigheid op afdoende wijze uit te klaren. Daarnaast betreft een verduidelijking dat het de Guardia Nacional betreft, correcties van een vroeger loon, preciseringen over de alimentatie, over de manier waarom jullie elkaar hebben leren kennen, wat jullie toekomstplannen waren en ten slotte over de reden van de dagvaardingen, waar wordt verduidelijkt dat het om het verlaten van uw werk gaat en niet uw werk an Sich, en over de reden waarom u als verrader zou beschouwd worden, waarbij uw partner niet op de vraag antwoordde, maar uitleg gaf bij de manier waarop u vroeger uw werk deed. Geen van deze elementen is opgenomen in bovenstaande argumentatie. Bijgevolg kunnen deze opmerkingen hier ook geen ander licht op werpen.

Omwille van al bovenstaande redenen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming worden toegekend.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat in het verzoek om internationale bescherming van uw partner een zelfde beslissing genomen wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing die ten aanzien van verzoekster genomen werd, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op (...) 1985 geboren in Valencia, deelstaat Carabobo, Venezuela. U woonde in Valencia bij uw ouders. U hebt een broer in Peru en een broer in Barquisimeto (Venezuela). Daarnaast hebt u een minderjarige halfbroer die in Valencia bij zijn oma van vaderskant woont. U hebt een dochter uit een eerdere relatie die bij uw moeder in Valencia woont. De vader van het meisje woont in Ecuador.

U vertrok op 30 november 2016 vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek om er te werken. In de Dominicaanse Republiek leerde u uw huidige partner, T.M.L.D.J. (O.V. xxx; CGVS xxx) kennen. Hij

was in Venezuela gedurende drie jaar politiek actief geweest voor de overheid. Hij was sinds 29 april 2013 aangesloten bij de regerende partij, PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela). Sinds die dag werkte hij op 'sociale programma's, waarvoor hij les gaf aan overheidsgezinde studenten en leerkrachten. Hij gaf onder meer lessen over de ideologie van de PSUV. Hij moest ook mensen overtuigen om deel te nemen aan pro-overheidsbetogingen als reactie op de demonstraties tegen het regime. Hij ronselde ook stemmen voor Willy Casanova. Daarnaast was hij woordvoerder in de gemeenteraad sinds 2013 of 2014 en verantwoordelijke voor de verdeling van de CLAP-boxen. Sinds 2016 was hij het steeds vaker oneens met het beleid van de partij, waardoor hij besloten had Venezuela te verlaten en naar de Dominicaanse Republiek te komen.

Vanuit de Dominicaanse Republiek kochten jullie in maart 2018 samen een huis in Valencia. Op 25 januari 2019 keerden jullie samen terug naar Venezuela. Twee dagen later ging uw partner op bezoek bij zijn ouders in Maracaibo. In de twee weken dat hij bij hen verbleef, werd hij twee keer uitgescholden op straat. Hij reageerde er niet op.

Half februari 2019 keerde uw partner terug vanuit Maracaibo naar Valencia. Jullie wilden er trouwen op 27 februari 2019. Die ochtend kwamen twee personen van de Guardia Nacional een oproeping op uw partners naam afleveren. Uw partner is naar de afspraak gegaan en heeft een korte verklaring afgelegd. Om hem vrij te krijgen eisten ze tweeduizend dollar, waarvan jullie er duizend effectief betaald hebben. Ze zeiden nog 'je weet nooit wat er met jou kan gebeuren' tegen uw partner. Uw partner verliet Venezuela en reisde op 14 maart 2019 naar de Dominicaanse Republiek. U volgde hem op 30 maart 2019. Een maand na uw vertrek kwamen er leden van de Guardia Nacional bij jullie buurvrouw vragen waar jullie waren.

U reisde als eerste vanuit de Dominicaanse Republiek naar België. U kwam aan op 2 augustus 2019 en vroeg op 8 augustus 2019 om internationale bescherming. Uw partner volgde u 24 oktober 2019. Hij kwam op 25 oktober 2019 aan en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Samen met uw huidige partner hebt u een zontje, N.D.J.M.Q., dat op (...) 2020 in Sankt Vith (België) geboren is.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw partner volgende documenten neer: uw paspoort, zijn paspoort, de Belgische geboorteakte van uw zoon, een correctie bij de vragenlijst van het CGVS die u liet invullen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), jullie huwelijksakte, documenten over de aankoop en de geplande verbouwing van jullie huis, documenten over zijn werk, documenten over zijn betrokkenheid bij de verdeling van CLAP-boxen, documenten over zijn betrokkenheid bij de Robinsonmissie, documenten over zijn betrokkenheid bij de Ribas-missie, foto's van de personen met wie hij samenwerkte, een artikel van BBC Mundo, een artikel van El Clarin, een artikel van Venezuela Al Dia, informatie over de Guardia Nacional, foto's van zijn sapkraam in de Dominicaanse Republiek, reisdocumenten, een kieslijst, een kaart van Maracaibo van de parochie waar hij werkte, twee convocaties, twittercommunicatie met Willy Casanova, en opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gevangen gezet te worden door de overheid omwille van de problemen van uw partner.

Voor uw minderjarige zoon vreest u dat hij zonder zijn vader, uw partner, zal moeten opgroeien omwille van de problemen van uw partner. Daarnaast vreest u dat hij in Venezuela honger zou lijden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u zwanger was toen u uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u pas ruim na de geboorte van uw zoon opgeroepen werd voor uw persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich integraal op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner baseert (CGVS xxx, p. 11, p. 17). Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming

van uw partner een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"[...]."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekers stellen dat zij een gegronde vrees voor vervolging kunnen doen gelden bij een terugkeer naar hun land van herkomst omdat verzoeker zonder voorafgaande toestemming zijn politieke functies neergelegd heeft waardoor veel mensen in een ongemakkelijke situatie terechtkwamen en kritisch stonden tegenover de zittende macht. Verzoeker stelt dat hij als verrader van de natie kan beschouwd worden. Verzoekers vervolgen dat zij het slachtoffer geworden zijn van talrijke bedreigingen, daar mensen die op de één of andere manier laten blijken dat ze het niet eens zijn met de heersende macht in Venezuela streng worden vervolgd. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plunderingen, intimidaties en executies gedaan. Verzoekers stellen dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Leden van de oppositie en gewone burgers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden gedetineerd. Om dit te onderbouwen citeren verzoekers uit UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations; Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20.02.2019; Coi focus « Venezuela - Situation sécuritaire », 4 april 2019, p. 14-16. Vervolgens betogen verzoekers dat: *"Het is duidelijk dat - indien personen die enkel "betrokken zijn bij" demonstraties of personen die enkel "verdacht" worden van lidmaatschap van de oppositie ernstig worden vervolgd (willekeurige arrestaties, willekeurige detenties, gebruik van buitensporig geweld, verdwijningen, buitengerechterlijke executies, enz.) - verzoeker, die politiek actief was (niet betwist door verweerder) en derhalve verplicht was zich in alle opzichten te schikken naar de door de zittende regering opgelegde gedragslijn, het grootste risico loopt te worden vervolgd, des te meer het slachtoffer zou zijn van ernstige vervolging, gezien hij, enerzijds, geweigerd heeft deel te nemen aan de door de autoriteiten georganiseerde activiteiten en anderzijds, zonder voorafgaande toestemming haar post heeft verlaten, ondanks de andersluidende regels ter zake.*

Verzoekende partij valt inderdaad onder een risicoprofiel." Hierna citeren verzoekers uit EASO, COI Report - Venezuela: Country Focus, August 2020, pp. 52-53 en 58 om vervolgens te stellen dat deze landeninformatie overeenstemt met hun verklaringen. Daarenboven melden verschillende betrouwbare bronnen dat familieleden van mensen waarvan vermoed wordt dat ze zich verzetten tegen de regering of die als verraders beschouwd worden, ook gefolterd worden zelfs als zij niet zelfs betrokken zijn in politiek (Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 9 januari 2019). Uit informatie van de VN blijkt ook dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden (UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018, p. 35). Vervolgens gaan verzoekers in op de veiligheidssituatie in Venezuela. Ze stellen dat de objectieve informatie bevestigt dat er ernstige mensenrechtenschendingen gebeuren. Afpersing, moorden, ontvoeringen zijn zeer gangbaar. Niet enkel de politie gebruikt geweld tegen burgers, maar ook verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering het monopolie op het gebruik van geweld verloren heeft. Verschillende gewapende benden voeren hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit. Venezuela telt verschillende "Colectivos", dewelke politieke en criminele geweld mengen. Ze worden als

"echte paramilitaire groeperingen van Venezuela" beschreven (COI focus « Venezuela - Situation sécuritaire », 4 april 2019. pp. 9-10). Verzoekers gaan ook in op het ontstaan van de colectivos.

Hierna geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst zetten verzoekers uiteen dat de verwerende partij het werk en de politieke activiteiten van verzoeker niet betwist. Ze beklemtonen dat verzoeker uiterst precies was over zijn verschillende politieke activiteiten. Verzoekers geven aan dat de verwerende partij alleen de realiteit van de feiten waarvan verzoeker in 2016 vóór zijn vertrek uit Venezuela en 2019 bij zijn terugkeer uit Venezuela het slachtoffer werd. In concreto stellen verzoekers dat:

"2.1. Feiten van 2016

2.1.1. Met betrekking tot de ernst van de feiten van 2016 Verzoeker betwist niet dat deze feiten, op zichzelf beschouwd, niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade.

Hij is evenwel van mening dat verwerende partij deze feiten had moeten analyseren als de premissen van de problemen waarmee hij vervolgens werd geconfronteerd en die, in hun geheel genomen, moeten worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade.

2.1.2. Met betrekking tot het feit dat verzoeker zijn paspoort heeft gebruikt om Venezuela in oktober 2016 te verlaten

Verzoeker herhaalt dat, toen hij in 2016 zijn functies en onmiddellijk Venezuela verliet, hij niemand daarvan vooraf op de hoogte had gebracht. Zijn vervolgers konden toen dus niet vermoeden dat hij voornemens was te vertrekken, zodat er voor hem geen reden was om moeilijkheden aan de grens te ondervinden. Op dat moment had hij hoogstens een stap terug gedaan uit de partijactiviteiten, maar was hij nog niet uit zijn functies getreden. Ook, zoals de UNHCR duidelijk maakt, is het loutere feit dat een verzoeker een paspoort krijgt en/of zijn land van herkomst verlaat met zijn paspoort duidelijk niet voldoende om zijn vrees te betwisten.

[...]

Voor het overige, wenst verzoeker te verklaren dat hij geen paspoort heeft aangevraagd om het land te verlaten. Hij had het paspoort al sinds 2015. Hij is dus gewoon met dat paspoort de grens overgegaan.

2.1.3. Met betrekking tot het feit dat verzoeker in januari 2019 vrijwillig is teruggekeerd naar Venezuela Verzoeker bevestigt dat hij zich niet bewust was van de ernst van de situatie toen hij in 2019 naar Venezuela terugkeerde.

Hij legt inderdaad uit dat hij wist dat het opgeven van zijn taken en zijn vlucht uit het land in 2016 slecht werd waargenomen door de partij, maar hij niet wist dat de situatie zo ernstig zou zijn bij zijn terugkeer. Uiteindelijk, voert verwerende partij geen inconsistentie of tegenstrijdigheid aan in de verklaringen van verzoekende partij over de intimidatie waarvan verzoeker in 2016 het doelwit was, enkel op grond dat hij een stapje terug heeft gedaan van de activiteiten van de partij. De verzoekende partij is inderdaad gedetailleerd en consistent geweest en heeft alle gestelde vragen over dit onderwerp nauwkeurig beantwoord (NPO verzoeker 18.09.2020, blz. 15-17).

De realiteit van de intimidatie waarvan verzoekster in 2016 het slachtoffer is geweest, moet als vaststaand worden beschouwd en is een voorspel van de ernstige bedreigingen van vervolging waarmee hij later, in 2019, werd geconfronteerd.

2.2. Feiten van 2019

2.2.1. Met betrekking tot de ernst van de problemen die de verzoeker bij zijn terugkeer naar Maracaibo ondervond Opnieuw hier kan de praktijk van verwerende partij - die dit feit op zichzelf en niet in zijn algemene context analyseert - niet worden gevolgd.

Als deze feiten op zichzelf beschouwd, niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade, uit deze twee bedreigingen die verzoeker heeft ondervonden in Maracaibo toen hij net naar Venezuela was teruggekeerd, blijkt nochtans dat zijn daden (verlaten van zijn functies en het land ontvluchten in 2016) niet werden vergeten door de partij die aan de macht is ondanks zijn afwezigheid in het land gedurende drie jaar.

Ter herinnering, sinds zijn vertrek uit het land, is Willy Casanova - met wie de verzoeker werkte - winnaar van de PSUV bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen geweest en derhalve thans burgemeester van de gemeente Maracaibo.

2.2.2. Met betrekking tot de gestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen over de oproepingsbrief van 27.02.2019

A. Met betrekking tot de vraag of verzoeker op deze dagvaarding is verschenen

Ten eerste, bevestigen verzoekers dat, zoals zij aan verwerende partij hebben verklaard (NPO verzoeker 18.09.2020, blz. 10 ; NPO verzoekster 10.09.2020, blz. 11), verzoeker zich niet verscheen aan de oproeping die op 27.02.2019 werd afgeleverd. Zij gaan ervan uit dat verzoekster de feiten rond de eerste convocatie van 27.02.2019 heeft verward met die rond de tweede convocatie van 28.02.2019. Verzoeker heeft niet gereageerd op de eerste convocatie, terwijl hij integendeel bij de tweede convocatie met de Guardia heeft besproken om over smeergeld te onderhandelen.

Ten tweede, verklaart verzoekster dat haar verklaringen bij de DVZ haar niet werden voorgelezen, zodat zij haar vergissing niet onmiddellijk kon opmerken.

Ze kreeg alleen een kopie van haar verklaringen. Pas later, toen zij haar vragenlijst liet vertalen, werd zij zich bewust van de fout.

Trouwens, heeft de protection officier verzoekster niet gevraagd of haar verklaringen na haar interview bij de DVZ haar werden voorgelezen (NPO verzoekster 10.09.2020, blz. 3).

Bovendien, heeft verzoekster duidelijk uitgelegd dat de tolk bij de DVZ het Spaans niet volledig beheerste en haar woorden niet letterlijk vertaalde (NPO verzoekster 10.09.2020, blz. 3).

Ten slotte, en dit is een essentieel element, heeft verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS spontaan haar vergissing rechtgezet zodat deze fout in geen geval als een tegenstrijdigheid kan worden beschouwd.

Wat heeft het voor zin een "check verklaringen DVZ" uit te voeren als de protection officier de opmerkingen van de verzoeker uiteindelijk naast zich neerlegt? Onnuttig om de omstandigheden - weinig tijd, druk, afwezigheid van de advocaat,... - waarin de interview bij de DVZ plaatsvinden te herhalen.

B. Met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker voor deze dagvaarding moest verschijnen

Ten eerste, betreurt de verzoekster dat de verwerende partij haar nooit heeft geconfronteerd met de inhoud van dit document (convocatie van 27.02.2019). Indien verwerende partij twijfels had over verzoeksters verklaring wegens schijnbare tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en de inhoud van dit document, diende zij haar op dit punt te confronteren en haar aldus in staat te stellen om een verklaring te geven.

Naar analogie, zou ze het artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 moeten toepassen. Dit artikel stelt: [...]

Ten tweede, verklaart verzoekster dat het louter om een verwarring gaat: de dagvaarding van 27.02.2019 werd om 09.00 uur afgegeven en verzoeker moest de volgende dag om 07.00 uur verschijnen (zie Citación dd. 27.02.2019 - stuk 3). Verzoekster heeft deze tijdstippen eenvoudigweg omgekeerd door te verklaren dat verzoeker zich de volgende dag om 9.00 uur moest melden. Onnodig eraan te herhalen dat verzoekster deze verklaring aflegde tijdens haar vrije relaas (NPO verzoekster 10.09.2020, blz. 11: « De volgende dag, om 9u, moest hij naar een verhoor (lett. citación) komen. ») waarin zij een reeks details gaf. Onder deze omstandigheden kon zij redelijkerwijs deze uren verward hebben. Ten einde, herhalen verzoekers eraan dat zij de originele dagvaardingen van 27.02.2019 en 28.02.2019 hebben ingediend. De analyse volgens dewelke « Deze tegenstrijdigheid tussen de verklaring en het document doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas, maar eveneens aan de bewijswaarde van uw documenten » (bestreden beslissing, blz. 3) kan echter in geen geval worden gevolgd.

Het enkele feit dat verzoekster - redelijkerwijs en zonder te zijn geconfronteerd - twee van de tijdstippen vermeld in de dagvaarding van 27.02.2019 door elkaar heeft gehaald, is kennelijk niet voldoende om twijfel te trekken aan de echtheid van de ingediende originele dagvaardingen.

Bij lezing van deze documenten - die overigens naar behoren zijn ingevuld (dossiernummer, plaats van oproeping, datum van oproeping, redenen van oproeping, handtekeningen, officieel stempel,...), gedateerd en ondertekend - stelt verwerende partij geen onregelmatigheden aan de orde.

Uiteindelijk, zijn de vermeende inconsistenties waarop verwerende partij zich beroept, er gewoon niet.

2.2.3. Met betrekking tot de gestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen over de oproepingsbrief van 28.02.2019 Verzoekers begrijpen deze grief gewoon niet. Zij zien niet wat verwerende partij in deze zaak als een tegenstrijdigheid beschouwt. Inderdaad, hebben ze beiden verklaard dat: [...]

Uiteindelijk en in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt te menen, hebben verzoekers zichzelf geenszins tegengesproken met betrekking tot de gebeurtenissen van 28.02.2019.

2.2.4. Met betrekking tot de reden van de oproepingsbrieven De relevante vraag is niet of de beschuldigingen tegen verzoeker - in het bijzonder lekken van geheime informatie - gegrond zijn of niet. Wat relevant is, is het feit dat verzoeker voor drie beschuldiging - waarvan er twee ongetwijfeld «

gegrond » zijn (verraad van het land en opzegging van ambt) - was gedagvaard om zich te verantwoorden en dat hij zich niet aanmeldde.

Het niet verschijnen op officiële dagvaardingen in Venezuela is voldoende reden voor vervolging, vooral voor een voormalig actief lid van de regeringspartij.

Ook heeft verzoeker coherent uiteengezet wat volgens hem de oorzaak is van deze beschuldiging van lekken van geheime informatie (NPO verzoeker 18.09.2020, blz. 20): [...]

Indien deze uitleg niet duidelijk genoeg leek voor de verwerende partij, was het haar zorgvuldigheidsplicht om de verzoeker verder te ondervragen. Quod non. Uiteindelijk, is deze grief absoluut niet relevant.

2.2.5. Met betrekking tot het feit dat verzoeker zich niet meldde na de convocaties

Verzoeker benadrukt de realiteit van de Venezolaanse context (zie hierboven), waarin gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering en helaas schering en inslag zijn tegen personen die zich, op een of andere manier, tegen de zittende machthebbers verzetten.

Dit was precies het geval met verzoeker, die zijn politieke functies zonder voorafgaande kennisgeving heeft verlaten nadat hij te kennen had gegeven het niet eens te zijn met de zittende machthebbers.

Op grond van zijn persoonlijke ervaring en de beschikbare objectieve informatie, is verzoeker er van overtuigd dat hij hier vandaag niet zou zijn indien hij een van de twee oproepingsbrieven had bijgewoond. In het beste geval zou hij in de gevangenis belanden.

Terwijl zij net een huis hadden gekocht in Venezuela en concrete plannen hadden, met name op het werkgebied, hebben zij alles in een paar dagen tijd laten varen. Deze situatie getuigt van de ernst van de feiten en de nood waarin zij zich bevonden.

Er dient ook worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bijzonder emotioneel was en dat bij lezing van zijn gehoorverslag een echt gevoel van ervaring waarneembaar is: [...]

Uiteindelijk, gelet op de objectieve informatie en de persoonlijke ervaring van verzoeker, is het gewoon logisch dat hij niet is verschenen op de twee dagvaardingen.

2.2.6. Met betrekking tot het feit dat verzoeker zijn paspoort heeft gebruikt om Venezuela in maart 2019 te verlaten

Verzoeker herhaalt dat, toen hij Venezuela in maart 2019 verliet, hij alleen twee dagvaardingen had ontvangen. Er was nog geen veroordeling tegen hem uitgesproken die een opsporingsbericht had kunnen rechtvaardigen. Er was dus geen reden waarom hij er niet in zou slagen de grens over te steken.

Indien deze twee dagvaardingen, waarop hij niet heeft gereageerd, zijn vrees voor vervolging ten volle rechtvaardigen in het licht van de behandeling die is voorbehouden aan politieke tegenstanders in ruime zin, was er nochtans geen reden waarom hij de grens niet zou kunnen overschrijden.

Bovendien, herhaalt verzoeker, zoals hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud duidelijk heeft uiteengezet (NPO verzoeker 18.09.2020, blz. 10), dat er bij zijn vertrek uit Venezuela op 07.03.2019 (en vervolgens repatriëring door de Dominicaanse autoriteiten) en op 14.03.2019 (definitie!) sprake was van een gigantische stroomstoring. Het land zat een week lang zonder elektriciteit, van 07.04.2019 tot 14.04.2019.

[...]

In deze omstandigheden, lijkt het duidelijk dat, zelfs indien een opsporingsbericht tegen de verzoeker zou zijn uitgevaardigd, het land andere prioriteiten had af te handelen en het moeilijk zou zijn geweest de verzoeker te identificeren in totale afwezigheid van elektriciteit.

Voorts, zoals hierboven vermeld, volgens de UNHCR, is het loutere feit dat een verzoeker een paspoort krijgt en/of zijn land van herkomst verlaat met zijn paspoort duidelijk niet voldoende om zijn vrees te betwisten.

[...]

Voor het overige, wenst verzoeker te verklaren dat hij geen paspoort heeft aangevraagd om het land te verlaten. Hij gebruikte gewoon het paspoort dat hij al had.

Uiteindelijk, is deze grief absoluut niet relevant en onvoldoende om het relaas van verzoekers in twijfel te trekken.

2.2.7. Met betrekking tot de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden na verzoekers' vertrek uit Venezuela

Hierboven werd aangetoond dat verwerende partij de verzoekers' vrees niet op geldige wijze heeft betwist.

Bijgevolg, kan de redenering bij wege van consequentie van de verwerende partij - volgens dewelke, aangezien zij de problemen van verzoekers niet geloofwaardig achtte, geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de guardia bij hun buurvrouw is komen vragen naar hen na hun vertrek - evenmin worden gevolgd.

Bovendien, is het enkele feit dat verzoeker niet spontaan melding heeft gemaakt van het bezoek van de guardia aan het huis van zijn buurvrouw nadat hij het land had verlaten, kennelijk niet genoeg om deze gebeurtenis in twijfel te trekken.

De vraag was « Vertel mij zo chronologisch en compleet mogelijk over de redenen waarom u uw land verlaten heeft, vanaf het eerste probleem tot uw vertrek. » (NPO verzoeker 18.09.2020, blz. 9-10). Hij werd dus verzocht om de redenen van zijn vertrek uit het land uiteen te zetten en niet de gebeurtenissen die op zijn vertrek volgden.

Het is dan ook niet meer dan logisch dat hij de verwerende partij van deze gebeurtenis op de hoogte heeft gebracht toen de vraag hem uitdrukkelijk werd gesteld (NPO verzoeker 18.09.2020, blz. 21: « En heeft u na uw vertrek in 2019 nieuws gehad dat te maken heeft met uw persoonlijke problemen? »). Voorts, dient er toegegeven worden dat het door verzoekers aangevoerde tijdsverschil met betrekking tot deze gebeurtenis niet fundamenteel is (eind maart 2019 - eind april 2019). Ook, hebben verzoekers duidelijk gesproken in termen van benaderingen:

[...]

Ten einde, indien de verwerende partij twijfels had over verzoeksters verklaringen over deze gebeurtenis, diende zij hen op dit punt te confronteren overeenkomstig artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 en haar zorgvuldigheidsplicht. Quod non.

Uiteindelijk, is deze grief absoluut niet relevant en onvoldoende om het bezoek van de guardia aan het huis van verzoekers' buurvrouw nadat verzoekers waren vertrokken in twijfel te stellen.

Sinds hun gehoor bij het CGVS, werden een bericht van onteigening (« Expropiado »), alsmede een bericht dat is gericht aan mogelijke personen die hun intrek willen nemen in het huis van verzoekers (« Comunicado »), aangebracht op hun huis (stuk 4).

Het bericht dat is gericht aan mensen die geïnteresseerd zijn in het huis van verzoekers is als volgt geformuleerd (vrije vertaling):

[...]

Deze nieuwe informatie versterkt de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers en noopt tot de grootst voorzichtigheid.

2.2.8. Met betrekking tot het feit dat verzoekers geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in de Dominicaanse Republiek

Verzoeker herhaalt dat bij zijn eerste poging om Venezuela te verlaten hij door de Dominicaanse autoriteiten werden gerepatrieerd en bij zijn tweede poging werd er smeergeld betaald aan de Dominicaanse autoriteiten (NPO verzoekster 10.09.2020, blz. 12). Verzoeker verklaart dat hij bij zijn tweede poging de ambtenaar smeekte om hem te laten passeren omdat hij in Venezuela in gevaar was. Deze stemde, met een steekpenning, toe op voorwaarde dat verzoeker niet in de Dominicaanse Republiek zou blijven.

Bovendien, hadden verzoekers reeds verscheidene jaren in de Dominicaanse Republiek gewoond en wensten niet in dezelfde illegale omstandigheden te leven. Ze wilden een stabiele bescherming krijgen. Redenen waarom zij asielaanvraag hebben ingediend in de Dominicaanse Republiek.

Deze redenering is, in het licht van hun persoonlijke ervaring, volkomen coherent.

Uiteindelijk, is deze grief irrelevant en onvoldoende om het relaas en de vrees van verzoekers in twijfel te trekken."

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 21 juni 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021 en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partijen maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Verzoeker stelt dat hij Venezuela verlaten heeft daar, alhoewel hij sinds 29 april 2013 politiek actief was, hij sinds het laatste jaar voor zijn vertrek in 2016 het steeds vaker oneens was met het beleid van de partij. Verzoeker stelt dat de overige partijleden hiervan op de hoogte waren en hem als ze verrader beschouwden. Bij terugkeer naar Venezuela vreest verzoeker vermoord te worden door de Guardia Nacional of door de mensen van de gemeente of door de overheidsgezinde studenten. Verzoekster voert geen eigen vluchtmotieven aan, maar koppelt haar verzoek om internationale bescherming aan de problemen van verzoeker. Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus Venezuela Situatieschets van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel 'high profile' als 'low profile' activisten gevisieerd (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen

die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “Venezuela 2020” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor *low-level* demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak.

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoekende partij moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

6.3. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Zoals hierna zal blijken, blijven de verzoekende partijen evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

6.4. Ter staving van hun vluchtrelaas brengen de verzoekende partijen de volgende documenten bij: hun paspoorten, hun huwelijksakte, documenten over de aankoop en de geplande verbouwing van hun huis, documenten over verzoekers werk, documenten over verzoekers betrokkenheid bij de verdeling van CLAP-boxen, documenten over verzoekers betrokkenheid bij de Robinsonmissie, documenten over zijn betrokkenheid bij de Ribas-missie, foto's van de personen met wie verzoeker samenwerkte, een artikel van BBC Mundo, een artikel van El Clarin, een artikel van Venezuela Al Dia, informatie over de Guardia Nacional, foto's van verzoekers sapkraam in de Dominicaanse Republiek, reisdocumenten, een kieslijst, een kaart van Maracaibo van de parochie waar verzoeker werkte, twee convocaties en twittercommunicatie met Willy Casanova, de Belgische geboorteakte van hun zoon, een correctie bij de vragenlijst van het CGVS die verzoekster liet invullen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De paspoorten, de huwelijksakte, de documenten over verzoekers werk in Venezuela als in de Dominicaanse republiek en documenten over de aankoop en de geplande verbouwing van hun huis en de geboorteakte hebben betrekking op identiteitsgegevens, de gezinssamenstelling, de tewerkstelling alsook hun verblijf in de Dominicaanse republiek, gegevens die in casu niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekers een woning gekocht hebben in Valencia in Venezuela.

Op basis van verzoekers' verklaringen en de bijgebrachte documenten maken verzoekers aannemelijk dat verzoeker zich op 29 april 2013 aansloot bij de regerende partij Partido Socialista Unido de Venezuela (hierna: PSUV) en gewerkt heeft voor de sociale programma's, missie Robinson en Missie Ribas. Alsook dat de verzoekende partij betrokken was bij de parlementsverkiezingen van 2015, met Willy Casanova en Jean Carlos Martinez samengewerkt heeft en voor Willy Casanova stemmen geronseld heeft.

Verzoekers brengen ook twee convocaties bij. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat: *“Beide convocaties hebben overigens ook hetzelfde volgnummer, terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat elke convocatie een uniek nummer zou hebben.”* Het betreft een pertinent motief dat door verzoekers op generlei wijze betwist of weerlegd wordt. Dit doet afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

Voorts brengen verzoekers ook nog een artikel van BBC Mundo, een artikel van El Clarin, een artikel van Venezuela Al Dia en informatie over de Guardia Nacional, deze artikelen dienen beschouwd te worden als algemene landeninformatie.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe: "*citación*" van 27 februari 2019, "*expropiado + comunicado*" en "*Eldiario, 'Iris Varela propuso confiscar bienes a venezolanos que estén fuera del país?*" Voormelde stukken zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers inspanningen hebben geleverd om hun vluchtmotieven te staven en heel wat documenten hebben voorgelegd. Gelet op wat voorafgaat volstaan de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en gebrek aan objectieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet om verzoekers' vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

In het EASO landenrapport valt te lezen dat ambtenaren die feitelijk of vermeend kritisch staan tegenover de regering een risico op vervolging lopen door de regering. Overheidsinstellingen roepen ambtenaren tijdens hun dienst op om de bijeenkomsten bij te wonen en ze controleren lijsten van degenen die aanwezig waren, zoals de verzoekende partij ook aangegeven en gedaan heeft. Degenen die weigeren deel te nemen, lopen het risico beschuldigd te worden van "insubordinatie", omdat zij weigerden "te werken tijdens werktijd", of worden ontslagen. In deze context worden overheidsmedewerkers geconfronteerd met censuur, 'repressie' en toezicht als zij een politieke mening verkondigen die tegengesteld is aan die van de regering. Het is een algemene praktijk om afwijkende meningen binnen overheidsinstellingen te criminaliseren. Uit vrees voor represailles durven werknemers zich niet uitspreken. Sommige ambtenaren die het niet eens zijn met de regering verlaten uiteindelijk hun baan of emigreren. Door de toename van de "massa-emigratie" worden ambtenaren die emigreren niet automatisch gecategoriseerd als "verraders". In de landeninformatie wordt aangegeven dat het ambtenaren toegestaan is hun baan op te zeggen. Veel migranten zijn ambtenaren en in sommige gevallen vragen ze een verlof aan om het land te verlaten. Overheidsinstellingen hebben van deze verzoeken geprofitteerd in die zin dat het een excuus werd om geen mensen aan te nemen omdat de posities bezet zijn maar zonder salaris, wat de economische druk op de instellingen verlaagt. Ook is het een CLAP-voedseldoos minder, aangezien het een van de voordelen is die aan ambtenaren worden toegekend (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 58). In het licht van voormelde landeninformatie is het vertrek van verzoeker op 14 oktober 2016 naar de Dominicaanse republiek op zich onvoldoende om een risico op vervolging aannemelijk te maken. Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van het profiel van verzoeker dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. De landeninformatie die verzoekers in hun verzoekschrift citeren en toevoegen ligt in dezelfde lijn en laat niet toe anders te besluiten.

Er kan aangenomen worden dat verzoeker op 29 april 2013 van de PSUV lid geworden is om een betaalde baan in het onderwijs te kunnen krijgen. Uit de verklaringen en de bijgebrachte documenten blijkt dat verzoeker sinds die dag actief heeft deelgenomen aan de sociale programma's, Missie Robinson en Missie Ribas. Voor de Robinsonmissie leerde verzoeker mensen lezen en schrijven. Voor de Ribasmissie gaf verzoeker Engelse les en lessen over de ideologie van de PSUV aan leerkrachten. Ook overtuigde hij mensen om deel te nemen aan de pro-overheidsbetogingen als reactie op de demonstraties tegen het regime. Door de Ribasmissie was verzoeker ook betrokken bij de parlementsverkiezingen van 2015. Daarnaast was verzoeker woordvoerder in de gemeenteraad sinds 2013 of 2014. In 2015 of 2016 sloot verzoeker zich aan bij de UBCH omdat hij verantwoordelijke wilde worden voor de verdeling van de CLAP-boxen waarin voedsel uitgereikt wordt (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO]verzoeker, p.11-14). Al deze elementen tonen aan dat verzoeker sterk vertrouwd is met de werking en de ideologie van de PSUV. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij vanaf het tweede jaar, dit wil zeggen in de loop van 2014, niet meer akkoord ging met de partij (NPO verzoeker, p.10). Echter tijdens het persoonlijk onderhoud kan verzoeker niet duiden waarom hij het niet meer eens was met de partij. Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene en vage

verklaringen (NPO verzoeker, p.10 en 15). Gelet op het gegeven dat verzoeker actief deelnam aan de activiteiten van de PSUV, les gaf over de ideologie van de PSUV, woordvoerder van de gemeenteraad en eveneens lid geworden is van de UBCH in 2015 of 2016, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker duiding geeft waarom hij het niet meer eens was met de partij vanaf het tweede jaar in plaats van louter aan te geven dat hij het niet meer eens was.

Voorts verklaart verzoeker dat hij begin 2016 het niet langer eens was met de partij en dit ook liet merken door niet langer naar vergaderingen te gaan of deel te nemen aan betogingen (NPO verzoeker, p.15). Echter, verzoeker brengt een document van 7 oktober 2016 bij uitgereikt door de Venezolaanse overheid waaruit blijkt dat hij tot op de dag van zijn vertrek uit Venezuela gewerkt heeft voor een staatsschool. Ook heeft de UBCH een document aan verzoeker uitgereikt op 17 juni 2016 om zijn werkzaamheden voor de "comité Local de Alimentación y Producción" (hierna: CLAP) te staven. Op 13 oktober 2015 worden de werkzaamheden van verzoeker voor de Robinson-missie bevestigd door het ministerie van onderwijs en aangegeven dat hij deze opdracht goed vervult. Op 20 februari 2016 bevestigt het ministerie van onderwijs dat verzoeker hiervoor maandelijks een vergoeding van 7000 Bolivar krijgt. Uit de landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse overheid belang hecht aan deelname van personen die voor hen werken aan de betogingen ter ondersteuning van het regime. Indien verzoeker, zoals hij verklaart, sinds begin 2016 niet meer zou deelgenomen hebben aan dergelijke betoging, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij het ministerie van onderwijs of de UBCH niet benaderd zou hebben om hem deze documenten uit te reiken. Degenen die weigeren deel te nemen, lopen het risico beschuldigd te worden van "insubordinatie" of hun tewerkstelling te verliezen, zoals hoger aangegeven. Verzoeker is echter blijven werken tot aan zijn vertrek uit Venezuela op 14 oktober 2016 en bleef ook woordvoerder van de gemeenteraad. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"U maakt dit echter niet aannemelijk. Om te beginnen gebruikte u bij uw uitreis in oktober 2016 uw eigen paspoort, zo blijkt uit de stempels (groene map xxx, document 1). U kende geen problemen bij het verlaten van Venezuela (CGVS xxx, p. 18). Dat wijst erop dat u niet in de negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.*

U verklaart wel dat u in de Dominicaanse Republiek via anderen hoorde dat uw partijgenoten u een verrader vonden. Ze zeiden dat ze u gevangen zouden nemen of doden (CGVS xxx, p. 18). Ook zou iemand tijdens een vergadering in de gemeente tegen uw moeder hebben gezegd hebben dat u een dief en een verrader was (CGVS xxx, p. 19). U verklaart nog dat u nooit rechtstreeks door deze personen gecontacteerd werd (CGVS xxx, p. 19). U nam deze opmerkingen niet ernstig (CGVS xxx, p. 19), wat ook bevestigd wordt door uw vrijwillige terugkeer naar Venezuela in januari 2019 (CGVS xxx, p. 19). Al deze elementen tonen aan dat de opmerkingen van uw vroegere partijgenoten onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade. Hieruit kan bijgevolg ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde afgeleid worden.

Bovendien blijkt dat u zonder problemen uit de Dominicaanse Republiek naar Venezuela terug kon keren. U gebruikte uw eigen paspoort (groene map xxx, document 1) en kende geen problemen bij uw aankomst op de luchthaven in Venezuela (CGVS xxx, p. 19), wat er eens te meer op wijst dat u niet gevisieerd werd of wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

U verklaart wel dat u kort na uw terugkeer in Venezuela problemen kende in Maracaibo. Twee keer werd u op straat voor verrader uitgescholden. U reageerde niet op die woorden en verder gebeurde er niets (CGVS xxx, p. 10, p. 20). Uitgescholden worden is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade. Uit deze gebeurtenissen kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde afgeleid worden."

Bijgevolg maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij als "verrader" of "als persoon die kritisch was voor de overheid" aanzien werd voor zijn vertrek uit Venezuela in oktober 2016 of tijdens zijn verblijf in de Dominicaanse Republiek.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift betogen dat het gegeven dat verzoeker met zijn paspoort, dat hij sinds 2015 heeft, Venezuela op legale wijze verlaten heeft op zich onvoldoende is om een risico op vervolging door de overheid uit te sluiten, wijst de Raad erop dat dit element dient samen gelezen te worden met de andere bovenstaande elementen en niet als een componenten op zich. Het is immers het geheel van bovenvermelde elementen op grond waarvan geoordeeld wordt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor het vertrek van verzoeker naar de Dominicaanse Republiek of tijdens zijn verblijf aldaar dreigden vervolgd te worden bij een terugkeer naar Venezuela door de overheid. In tegenstelling tot het betoog van verzoekers in het verzoekschrift is er geenszins aannemelijk gemaakt dat verzoeker in 2016 door partijleden geïntimideerd werd zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. Verzoeker

geeft daarenboven zelf aan dat hij nooit rechtstreeks door mensen gecontacteerd werd. Op basis van het gegeven dat verzoeker actief was binnen de PSUUV, hij woordvoerder van de gemeenteraad was, betrokken was bij de CLAP-boxen en het gegeven dat hij over een account op sociale media beschikt, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers contactgegevens bekend zijn bij de "personen" die hem als verrader beschouwden en ze hem dan rechtsreeks zouden bedreigen.

Vervolgens halen verzoekers aan dat ze bij hun terugkeer naar Venezuela in 2019 problemen gekend hebben in Valencia. Op hun huwelijksdag, op 27 februari 2019, zouden leden van de Guardia Nacional een oproepingsbrief bij verzoekers' thuis hebben afgeleverd. Verzoeker diende zich de volgende dag bij de Guardia Nacional te melden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: "U moest zich de volgende dag aanmelden (CGVS xxx, p. 10). U en uw partner leggen hierover echter tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat u zich de volgende dag niet aanmeldde (CGVS xxx, p. 10), terwijl uw partner aanvankelijk stelde dat u zich aanmeldde en een korte verklaring aflegde (vragenlijst CGVS xxx, vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS corrigeert ze deze verklaring en stelt ze dat u zich niet meldde (CGVS xxx, p. 3, p. 11). Ze legt bovendien een geschreven verklaring neer van dezelfde strekking. Dat uw partner, nadat ze de kans heeft gehad om met u te overleggen, haar verklaringen aanpast aan de uwe, zonder enige duiding daarbij (CGVS xxx, p. 3), volstaat niet om de tegenstrijdigheid volledig uit te klaren. De geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover wordt zo op de helling gezet.

Nog stelt uw partner dat, volgens de convocatie, u zich de volgende ochtend om 9u zou moeten aanmelden (CGVS xxx, p. 11). Uit het document dat u neerlegt blijkt echter dat u zich om 7u zou moeten aanmelden (groene map xxx, document 18). Deze tegenstrijdigheid tussen de verklaring en het document doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas, maar eveneens aan de bewijswaarde van uw documenten." Voorts wordt terecht gemotiveerd dat: "U verklaart nog dat u zich niet meldde na de convocaties. Gevraagd waarom u de eerste keer niet op de convocatie inging, zegt u dat uw schoonmoeder u aanraadde het niet te doen. Ze zei u door te gaan met de trouw (CGVS xxx, p. 20), wat niet uitklaart waarom u niet zou kunnen gaan, gezien de convocatie pas voor de dag erna was (CGVS xxx, p. 10). Uw partner verklaart nog dat u op dat moment zei dat het niet zo erg was (CGVS xxx, p. 11). Gevraagd waarom u niet inging op de tweede convocatie, zegt u zelf ook dat u niet dacht dat de situatie zo ernstig was (CGVS xxx, p. 20). Deze verklaringen zijn echter niet in lijn te brengen met uw uitgesproken vrees voor de Guardia Nacional en hun praktijken, waarbij ze de mensenrechten niet zouden respecteren, en uw latere uitspraak dat u de dood zou tegemoet gaan (CGVS xxx, p. 21). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven.

Bovendien blijkt dat u op 7 maart 2019 en opnieuw op 14 maart 2019 legaal, gebruik makend van uw eigen paspoort, uw geboorteland verliet. Op 7 maart 2019 mocht u de Dominicaanse Republiek niet in, maar uit uw verklaringen blijkt dat dat om administratieve redenen aan de kant van de Dominicaanse Republiek was (CGVS xxx, p. 10). Geen van deze keren ondervond u enig probleem bij vertrek uit of aankomst in Venezuela (CGVS xxx, p. 21). Uit de verklaringen van uw partner blijkt wel dat u smeergeld betaalde (CGVS xxx, p. 12), maar uit de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt nog dat het in Dominicaanse Republiek was dat u betaalde (groene map xxx, document 4) en niet bij uitreis uit Venezuela. Deze vlotte en legale reizen wijzen er eens te meer op dat de door u ingeroepen problemen met de Venezolaanse overheid niet geloofwaardig zijn.

U verklaart nog dat men na uw vertrek één keer bij uw buurvrouw is komen vragen waar jullie waren (CGVS xxx, p. 21). Er kan echter ook geen geloof gehecht worden aan deze verklaring. Om te beginnen vloeit dit element voort uit bovenstaande problemen, die niet geloofwaardig zijn. Bovendien haalt u dit element niet spontaan aan wanneer u gevraagd wordt uw problemen uiteen te zetten (CGVS xxx, p. 10). Pas wanneer u gevraagd wordt naar problemen na uw vertrek, vermeldt u dit (CGVS xxx, p. 21). Ook dat tast de geloofwaardigheid aan. Nog leggen jullie geen coherente verklaringen af over wanneer deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan, hoewel jullie beiden verklaren dat ze één keer zijn gekomen (CGVS xxx, p. 21 en CGVS xxx, p. 12). U zegt eerst dat het ongeveer een maand na uw vertrek was ((CGVS xxx, p. 22), wat half april zou zijn geweest, om vlak erna te zeggen dat het rond de datum van uw partners vertrek was (CGVS xxx, p. 22), wat eind maart zou geweest zijn (CGVS xxx, p. 12). Uw vrouw verklaart dan weer dat het ongeveer een maand na haar vertrek was dat ze langskwamen (CGVS xxx, p. 12), wat eind april geweest zou zijn. Ook deze inconsistenties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Bovendien blijkt dat u noch uw partner een verzoek om internationale bescherming indienden in de Dominicaanse Republiek (verklaring DVZ xxx, punt 22 & verklaring DVZ xxx, punt 22). Indien u werkelijk

een nood had aan internationale bescherming ten opzichte van Venezuela, kan evenwel verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indiende na aankomst in een ander land. Dat u dat niet doet en vervolgens maandenlang in de Dominicaanse Republiek blijft (verklaring DVZ xxx, punt 31 & verklaring DVZ xxx, punt 31), relateert uw nood aan internationale bescherming opnieuw in grote mate."

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeft het geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerdde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. In tegenstelling tot het betoog van verzoekers in het verzoekschrift blijkt dat het verslag van de vragenlijst haar in het Spaans werd voorgelezen, dat zij bevestigd heeft dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemming en valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat het verzoek om internationale bescherming wordt verworpen. Dit document werd daarenboven door verzoekster ondertekend. Verzoekers maken bijgevolg geenszins aannemelijk dat het verslag van voormelde vragenlijst haar niet in het Spaans werd voorgelezen.

Verzoekers betogen vervolgens dat verzoekster nooit werd geconfronteerd met inhoud van de convocatie van 27 februari 2019 en haar verklaringen omtrent het tijdstip waarop haar echtgenoot, verzoeker, diende te verschijnen. In zoverre verzoekers hekelen dat verzoekster tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien hebben verzoekers de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid in haar verklaringen, maar overtuigen zij niet.

Waar verzoekers wijzen op de elektriciteitsonderbreking die plaatsgevonden heeft tussen 7 en 14 maart 2019, dient de Raad vast te stellen dat enerzijds uit de bijgebrachte informatie geenszins blijkt dat de luchthaven eveneens getroffen werd door deze elektriciteitsonderbreking waardoor er geen grenscontrole werd uitgevoerd. Anderzijds hadden verzoekers bij de boeking van hun vliegtuigtickets geen weet dat deze elektriciteitsonderbreking zou plaatsvinden. Het gegeven dat verzoekers die voorhouden door de Venezolaanse overheid vervolgd te worden, bereid waren om een dergelijk risico te nemen ondermijnt inderdaad op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat verzoeker niet ingegaan is op de eerste convocatie omwille van de realiteit in Venezuela, namelijk de gedwongen verdwijningen, de buitengerechterlijke executies en foltering, dient de Raad vast te stellen dat in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd wordt dat: *"Gevraagd waarom u de eerste keer niet op de convocatie inging, zegt u dat uw schoonmoeder u aanraadde het niet te doen. Ze zei u door te gaan met de trouw (CGVS xxx, p. 20), wat niet uitklaart waarom u niet zou kunnen gaan, gezien de convocatie pas voor de dag erna was (CGVS xxx, p. 10). Uw partner verklaart nog dat u op dat moment zei dat het niet zo erg was (CGVS xxx, p. 11). Gevraagd waarom u niet inging op de tweede convocatie, zegt u zelf ook dat u niet dacht dat de situatie zo ernstig was (CGVS xxx, p.20). Deze verklaringen zijn echter niet in lijn te brengen met uw uitgesproken vrees voor de Guardia Nacional en hun praktijken, waarbij ze de mensenrechten niet zouden respecteren, en uw latere uitspraak dat u de dood zou tegemoet gaan (CGVS xxx, p. 21). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven."*

Uit het geheel van verzoekers' verklaringen en omstandigheden blijkt geenszins dat verzoeker een profiel van opposant zou bezitten of dat hij door de Venezolaanse overheid zou kunnen worden gezien als opposant.

Hoewel verzoekers inspanningen hebben geleverd om hun vluchtmotieven te staven en heel wat documenten hebben voorgelegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de hierboven besproken tegenstrijdigheden en inconsistenties in hun verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas.

De documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat verzoekers de bedreigingen door de andere partijleden en de overheid niet aannemelijk hebben gemaakt en dat aan deze problemen geen geloof gehecht worden.

In zoverre verzoeker vervolging vreest vanwege de oppositie, ontwaart de Raad in de bijgebrachte landeninformatie geen aanwijzingen die erop duiden dat iedere chavist (aanhanger van voormalig president Chavez) of iedere voormalige overheidsmedewerker die uit Venezuela vertrokken is, automatisch riskeert te worden vervolgd door de oppositie. Er blijkt dus niet dat chavisten dan wel voormalige overheidsmedewerkers, actueel in Venezuela het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven dat iemand een chavist is of een voormalig overheidsmedewerker, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging door de oppositie vast te stellen. In particuliere gevallen kunnen dergelijke personen in Venezuela problemen krijgen en er door toedoen van tegenstanders van het regime, slachtoffer van gewelddaden en mensenrechtenschendingen worden. Het komt echter aan verzoekers toe om in concreto en in hun specifieke geval aan te tonen dat er in dit verband wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. In verzoekers' geval bestaan er evenwel geen aanwijzingen in die zin. Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: *"U haalt daarnaast aan dat u ook de overheidsgezinde studenten vreest (CGVS xxx, p. 22). Om verduidelijking gevraagd, stelt u dat u hen vreest omdat het volwassenen zijn en radicale overheidsaanhangers (CGVS xxx, p. 23). Uw bewering is echter louter hypothetisch. Ze is niet gestoeld op enige concrete indicatie of gebeurtenis. U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u in geval van terugkeer zwaarwichtige problemen met overheidsgezinde studenten zou moeten vrezen.*

Voor uw minderjarige zoon vreest u dat hij zonder zijn vader, u, zal moeten opgroeien omwille van u de problemen die u zelf vreest (CGVS xxx, p. 23). Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt u ook deze vrees niet aannemelijk.

Daarnaast haalt u aan dat u in Venezuela scheef bekeken en gediscrimineerd werd door aanhangers van de oppositie (CGVS xxx, p. 23). Noch scheef bekeken worden noch gediscrimineerd worden is echter zwaarwichtig genoeg om te spreken van vervolging of van ernstige schade. Bijgevolg kan ook uit deze uitspraak geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid."

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers' individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden dan wel de oppositie omdat verzoeker een ambtenaar en lid van de partij was die naar het buitenland vertrokken is en/of omdat hij als partijlid van de PSUV gekend staat.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.*

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben

gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (cfr. supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.” In hun verzoekschrift brengen verzoekers informatie bij over de bezittingen die geconfisqueerd worden omdat de personen als verraders beschouwd worden. Gelet op hetgeen dat voorafgaat maken verzoekers geenszins aannemelijk dat zij als verraders aanzien worden of een reëel risico lopen om als verraders aanzien te worden bij een terugkeer naar Venezuela. Uit hun verklaringen en uit het verzoekschrift blijkt ook niet dat er heden beslag werd gelegd op hun woning of dat hiertoe een poging ondernomen werd door de Venezolaanse overheid.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nemen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

7.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke

omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

7.2.2. Voor zover de verzoekende partijen wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

7.2.3. In de mate waarin de verzoekende partijen zouden menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door de socio-economische situatie in Venezuela te vermelden, wordt het volgende opgemerkt.

7.2.4. De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

7.2.5. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie die door beide partijen aangereikt wordt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of

nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door de verzoekende partijen geciteerd worden in dezelfde lijn ligt als de informatie in de administratieve dossiers en de aanvullende nota van verwerende partij.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen in dit verband het volgende wordt uiteengezet: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in staat was een huis te kopen (CGVS xxx, p. 4), dat u geld had gespaard om het te verbouwen (CGVS xxx, p. 10), dat u geld verdiende met uw werk (CGVS xxx, p. 7) en steun kreeg van uw ouders (CGVS xxx, p. 7). Naast de bovenstaande problemen haalt u geen andere problemen aan, ook niet wanneer u er naar gevraagd wordt (CGVS xxx, p. 15). Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarnaast dat ze in het verleden werkte (CGVS xxx, p. 7), dat ze haar moeder hielp op financieel vlak (CGVS xxx, p. 8). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie bij terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen. Uw partners vrees dat jullie zoontje honger zou lijden ingeval van terugkeer naar Venezuela (CGVS xxx, p.19), maakt ze dan ook niet concreet aannemelijk.*

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.” Voormelde concrete en terechte motieven van de bestreden beslissingen worden niet weerlegd door de verzoekende partijen. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, brengen de verzoekende partijen geen afdoende, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zullen onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

7.2.6. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

7.2.7. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit de administratieve dossiers of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen in concreto dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

7.3.1. Opdat aan de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

7.3.2. Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

7.3.3. Uit de landeninformatie bijgebracht door de partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *colectivos* in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

7.3.4. Voorts is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

7.3.5. Verzoeker is weliswaar afkomstig uit Maracaibo gelegen in de deelstaat Zulia, maar verzoekster is afkomstig van Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo. De verzoekende partijen verklaren in Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo een woning te bezitten. Dit blijkt eveneens uit de bijgebrachte documenten. Na hun terugkeer uit het buitenland, en voor hun vlucht naar Europa wensten verzoekers zich aldus te vestigen in de deelstaat Carabobo van waar verzoekster afkomstig is. Bijgevolg dient rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Carabobo actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen dit ook niet aan en brengen geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.3.6. Bijgevolg maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan

dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen uitvoerig door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Ook werd er rekening gehouden met de opmerkingen van verzoekster geformuleerd bij het persoonlijk onderhoud. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS